УДК 346.21

***А.В. Смітюх*,** канд. юрид. наук, доцент
Одеський національний університет імені І.І.Мечникова
Кафедра адміністративного та господарського права
Французький бульвар, 24/26, Одеса, 65058, Україна

ЩОДО КЛАСИФІКАЦІЇ КОРПОРАТИВНИХ ПРАВ, ЇХ СУБ'ЄКТІВ ТА КОРПОРАТИВНИХ ПРАВОВІДНОСИН

У статті досліджуються системні проблеми законодавчого регулювання на етапах створення господарського товариства і формування його капіталу, а також – припинення відносин між учасником та товариством, пропонується цілісна концептуальна модель законодавчого регулювання, здатна усунути ці проблеми виходячи з нової класифікації корпоративних прав, їх суб'єктів та корпоративних правовідносин.

Ключові слова: господарські товариства, корпоративні права, корпоративні правовідносини.

Постановка проблеми. Доктриною корпоративного права вироблено багато класифікацій корпоративних прав та правовідносин, водночас дослідники констатують низку проблем законодавчого регулювання на етапах створення господарського товариства і формування його капіталу, а також – припинення відносин між учасником та товариством. Крім того серед дослідників відсутня єдина думка щодо того, в який момент права особи щодо господарського товариства і відповідні відносини вже можна вважати корпоративними і у який момент вони втрачають властивість корпоративних відносин.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зазначені проблеми пригортали увагу таких дослідників як О.М. Вінник, В.М. Кравчук, Д.В. Ломакін, І.Б. Саракун, О.В. Сєрих, В.А.Січевлюк, А.В. Сороченко, та ін.

Метою статті є створення класифікації корпоративних прав, їх суб'єктів та корпоративних правовідносин за критерієм етапу їх становлення, виходячи з якої можна було би запропонувати цілісну концептуальну модель законодавчого регулювання, здатну усунути наявні проблеми системного характеру, що виникають в процесі створення господарських товариств, у діяльності господарських товариств із несформованим статутним капіталом, а також – при виході, виключенні учасників, відступленні ними частки у статутному (складеному) капіталі.

Виклад основного матеріалу. Статутний капітал АТ повністю формується до моменту державної реєстрації товариства (ч.5 ст.9 Закону України «Про акціонерні товариства»), натомість капітали ТОВ / ТДВ і командитного товариства – протягом першого року після державної реєстрації товариства (ч.3 ст.144, ч.4 ст.151 ЦК України, ч.1 ст.52, ч.3 ст.65 Закону України «Про господарські товариства»), щодо строку формування складеного капіталу повного товариства законодавство взагалі не містить жодних вимог.

Подібне регулювання усіх товариств, крім акціонерних ставить принаймні три проблемні питання:

– існує ризик того, що учасник не внесе свій вклад протягом року, через що після спливу цього строку доведеться, як це зазначено у ч.2 ст.52 Закону України «Про господарські товариства», або виключати учасників, що не несли вклади та перерозподіляти частки у статутному капіталі, або зменшувати статутний капітал, що потребує внесення змін до установчого документу, або ліквідувати товариство;

– закон не визначає прямо, як треба обраховувати голоси учасників протягом першого року діяльності товариства та після його спливу, залежно від того, чи внесли вони свої частки;

– закон визначає, що підтвердженням внесення вкладу до статутного капіталу ТОВ/ТДВ є свідоцтво учасника, яке видає саме товариство, утім, як зазначають у літературі,

© А.В. Смітюх, 2016

більшість товариств їх не видають [1, с. 142-143], отже, виникає проблема ідентифікації учасників товариства, які виконали свій обов'язок щодо майнової участі.

Проблемний характер таких ситуацій призвів до прийняття Конституційним Судом України Рішення від 5 лютого 2013 року № 1-рп/2013 у справі за конституційним зверненням ТОВ „Ліхтнер Бетон Львів" щодо офіційного тлумачення положень ч.4ст.58, ч.1 ст.64 Закону України „Про господарські товариства", яке встановлює, що на загальних зборах учасників товариства кількість голосів учасників визначається пропорційно розміру їх часток у статутному капіталі незалежно від вартості реально внесених ними вкладів тільки протягом першого року з дня державної реєстрації товариства. В.М. Кравчук відстоює тезу про необхідність обмежувального тлумачення слова «тільки» у зазначеному Рішенні та приходить до висновку про те, що після завершення річного строку кількість голосів учасників, які не внесли вклади повинна визначатися залежно від реально внесених вкладів [2].

Утім, на нашу думку, правова доктрина має розв'язувати проблемні питання не лише через тлумачення норм закону, але й вишукувати теоретичні і законодавчі підходи, які б максимально усунули самий ґрунт проблем, що виникають у діяльності господарських товариств із несформованим статутним капіталом.

У правовій доктрині виділяють ще один рівень цієї проблематики: якщо В. М. Кравчук та Д. В. Ломакін [3, с. 38; 4, с. 237-244] відносять засновників до суб'єктів корпоративних відносин, то, на думку А.В. Сороченко та О.М. Вінник, відносини між засновниками до державної реєстрації товариства не можуть вважатися корпоративними, зокрема через те, що корпорації, як суб'єкта права у процесі здійснення зазначених відносин ще не існує [5, с. 33; 6, с.49], отже, ці відносини слід розуміти як «партнерські» [6, с. 37], або ж «союзні» [5, с. 35-36], вони є предтечею корпоративних, і, зазвичай, однією з підстав їх виникнення [5, с. 35-36; 6, с. 49], а про існування корпоративних відносин між учасником і товариством можна говорити лише за наявності запису про створення товариства у Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців (далі – Реєстр) та принаймні часткового внесення вкладу до статутного капіталу товариства його засновниками [5, с. 33].

Утім, на нашу думку, термін «партнерські відносини» може стосуватися лише відносин між засновниками, відповідно – не охоплює ситуації, коли товариство створюється однією особою (у єдиного засновника відсутній партнер) і не може застосовуватися до відносин між засновниками і товариством після його створення і до внесення вкладів (товариство некоректно іменувати партнером засновників).

Також «принаймні часткове внесення вкладу» [5, с. 33] не усуває проблему необхідності виключати учасника, або зменшувати статутний капітал та перезатверджувати установчий документ товариства у разі, якщо вклад так і не буде внесений у повному обсязі.

І, нарешті, В.М.Кравчук звертає увагу ще на одну невідповідність: учасник, який вніс свій вклад частково може розпоряджатися лише оплаченою частиною частки, але організаційні його права існують і реалізуються протягом року у повному обсязі [3, с. 55].

На нашу думку, ці проблеми слід розв'язувати комплексно, через втілення цілісної концептуальної моделі, реалізація якої вимагає радикального перегляду законодавчого регулювання.

Безумовною передумовою виникнення статусу і прав учасника, відносин участі у товаристві має бути, на нашу думку, сукупність трьох юридичних фактів:

– факту створення товариства;
– факту внесення до капіталу товариства вкладу;
– факту оформлення відповідної корпоративної частки, яка є з одного боку – субституто внесеного вкладу, а з іншого – оборотоздатним символом прав учасника щодо товариства і належить йому на праві власності.

До настання цих юридичних фактів особа має суттєво відмінний статус – статус засновника товариства, тобто – особи, яка одноосібно, або разом з іншими особами прийняла рішення про створення товариства і відносини, у яких вона перебуває з іншими засновниками та товариством (після його створення) є не відносинами участі у товаристві, а засновницькими відносинами.

Підставою для виникнення засновницьких відносин є реалізація особою засновницького права – права одноосібно, або разом з іншими засновниками створювати юридичні особи та визначати їх параметри (організаційно-правову форму, систему і персональний скдад органів управління, зміст установчого документу, капітал товариства і його поділ на частки), що є елементом загальної правоздатності особи.

В момент державної реєстрації товариства, державний реєстратор повинен вносити до Реєстру записи про засновників товариства та, у всіх господарських товариствах, крім АТ – оголошений (тобто запланований засновниками) корпоративний капітал товариства із запланованим розподілом на частки, що будуть належати засновникам. На момент державної реєстрації створення АТ капітал товариства вже сформований.

Тобто, створення усіх господарських товариств, крім АТ пропонується проводити за алгоритмом: прийняття рішення / укладення договору про створення товариства; державна реєстрація створення товариства; фактичне внесення вкладів; державна реєстрація внесення вкладів з оформленням часток. Специфікою АТ є те, що вклади засновників вносяться до моменту державної реєстрації товариства, а оформлення часток відбувається у дипозитарній системі – у формі цінних паперів, а саме – акцій. При цьому слід погодитися з тезою А.В. Сороченко, який вважає, що особа стає акціонером лише з моменту набуття права власності на акції [5, с. 54], тобто – зарахування акцій на рахунок відповідної особи у цінних паперах, що і є завершенням оформлення часток у випадку АТ.

Засновницькі відносини поділяються на 2 категорії:

– відносини між засновниками, якщо їх декілька, з приводу створення товариства (те, що А.В. Сороченко та О.М. Вінник іменують партнерськими відносинами), зміст яких визначається домовленістю між засновниками, головним елементом якої є взаємне зобов'язання створити товариство, внести погоджені засновниками вклади, права вимагати виконання зобов'язання іншими засновниками, і, можливо відповідальність за порушення цього зобов'язання, наявні у господарських товариствах з більше ніж одним засновником;

– відносини між кожним засновником і вже створеним товариством, які, утім, ще не набули характеру правового зв'язку та не є участю в товаристві.

Зміст засновницьких відносин між господарським товариством (крім АТ) і його засновником складають обов'язок засновника перед товариством внести вклад і права засновника щодо товариства, при цьому, на нашу думку, обсяг цих прав має бути суттєво звужений порівняно з правами, які сьогодні має учасник товариства, що не вніс вклад.

Безумовною передумовою виникнення майнових прав учасника є його майнова участь у товаристві, тобто – внесення вкладу, з іншого боку – висвітлені вище проблеми правозастосування демонструють принципову хибність надання організаційного права брати участь в управлінні товариством і оформлення прав на частку особі, яка ще не внесла вклад, так би мовити, «авансом». На нашу думку, виникнення частки як об'єкту прав, так само як і будь-яких прав з частки, у тому числі – права брати участь в управлінні товариством має бути слідством внесення вкладу до капіталу товариства, а єдиним правом засновника товариства щодо товариства до моменту внесення ним вкладу, оформлення його частки і набуття статусу учасника має бути право отримувати інформацію про діяльність товариства: засновник прийняв на себе зобов'язання щодо майнової участі і має законний інтерес бути обізнаним із станом справ товариства.

З іншого боку, варто скоротити строк внесення вкладів засновниками господарських товариств, крім АТ (де вклади вносяться до моменту державної реєстрації створення), з одного року до одного місяця з моменту створення товариства, а для повних товариств, відповідно – вперше встановити такий строк. Цей строк є оптимальних з наступних підстав:

– час від державної реєстрації створення товариства до остаточного формування капіталу товариства є періодом правової нестабільності товариства, періодом, коли процедура створення товариства залишається незавершеною, а взаємні очікування засновників щодо формування капіталу товариства – нереалізованими, утім, у сучасних умовах прискорення транзакцій та обміну інформацією рік правової нестабільності і взаємної недовіри є невиправдано довгим строком;

– місяць є достатнім строком для вчинення дій із внесення до статутного капіталу будь-якого майна;

– місяць є строком повідомлення учасників товариства про скликання загальних зборів. Таким чином, якщо одразу після створення товариства виникне необхідність у прийнятті рішення загальними зборами, до моменту проведення таких зборів усі добросовісні засновники набудуть статусу учасників товариства і зможуть взяти участь у зборах.

З моменту державної реєстрації внесення вкладу, тобто – виконання зобов'язання щодо майнової участі у товаристві, засновник набуває статусу учасника товариства і усю сукупність майнових та організаційних прав учасника: виконання цього корпоративного обов'язку і є, власне, безумовною передумовою трансформації статусу засновника у статус учасника, набуття відносинами між товариством і відповідною особою якості правового зв'язку-участі і виникнення усієї повноти корпоративних прав учасника товариства. Правовий статус учасника підтверджується інформацією з Реєстру.

Відповідно, засновники, які не внесли свої вклади у встановлений строк, автоматично втрачають своє право отримувати інформацію про діяльність товариства, про що вноситься запис до Реєстру тим державним реєстратором, який здійснив державну реєстрацію створення товариства і вважаються такими, що порушили своє зобов'язання щодо формування капіталу перед товариством та іншими засновниками, правові відносини між ними і товариством припиняються так і не набувши якості правового зв'язку-участі. Корпоративний капітал товариства вважається сформованим у обсязі вартості вчасно внесених вкладів засновників з відповідним розподілом на частки.

Пропонується не зазначати в установчих документах господарських товариств, крім АТ відомості щодо капіталу товариства: ці відомості повинні, на нашу думку, обов'язково вноситися лише до Реєстру, так само, як і актуальний склад учасників товариства і розподіл часток між ними. Враховуючи той факт, що дані Реєстру є доступними для широкого загалу, у тому числі – через ІНТЕРНЕТ, така новела дозволить уникнути зайвих формальностей, пов'язаних із внесенням змін до установчих документів, багатьма проблемами зменшення статутного капіталу у випадку невнесення вкладів деякими із засновників товариства та при подальшому переході права власності на сформовані частки до третіх осіб.

Товариство, жоден із засновників якого не вніс хоча б частину вкладу протягом місяця з моменту створення у обсязі, достатньому для формування хоча б однієї частки, визначеної установчим документом, повинно ліквідуватися за спрощеною процедурою тим державним реєстратором, який здійснив державну реєстрацію створення товариства.

Таким чином, господарське товариство повинно вважатися таким, що завершило процедуру створення після спливу місяця (АТ – у строки, встановлені законодавством про цінні папери) з моменту його державної реєстрації, формування його корпоративного капіталу і набуття засновниками, що виконали свій обов'язок щодо майнової участі статусу учасників, корпоративних прав учасника та права власності на субститут вкладу – оборотоздатну корпоративну частку.

Слід також надати загальним зборам учасників (у яких, звісно, братимуть участь лише особи, що внесли свої вклади) право приймати рішення про продовження строку внесення вкладів іншими засновниками.

При реалізації засновницького права особа перебуває у правовому полі корпоративного права і її волевиявлення (щодо організаційно-правової форми товариства, системи органів управління, порядку внесення вкладів, змісту установчих документів) обмежене імперативними нормами корпоративного права, відносини між засновником і товариством також мають очевидну корпоративну специфіку, врешті решт це – відносини, що складаються з приводу утворення товариств, отже, права засновника щодо товариства, взаємні права засновників є корпоративними правами, хоч і відмінними від прав особи, яка набула статус учасника, відповідно, засновницькі відносини слід вважати видом корпоративних відносин, поряд з відносинами участі у товаристві.

Права особи, що вступає до вже створенного господарського товариства із внесенням вкладу до його капіталу, а також відносини, що виникають між такою особою і товариством

є подібними до засновницьких. На нашу думку, такі відносини слід іменувати квазізасновницькими і підходити до їх регулювання треба виходячи з тих самих засад (у товариствах, крім АТ має відбуватися державна реєстрація оголошення збільшення капіталу товариства, після чого особа набуває статус квазізасновника із правом отримувати інформацію про діяльність товариства та і обов'язком внести вклад протягом місяця, статус і права учасника у такої особи виникають після державної реєстрації факту внесення погодженого з товариством вкладу і формування відповідної частки, щодо АТ повинні діяти принципово подібні норми з урахуванням специфіки законодавства про цінні папери і фондовий ринок).

При виході / виключенні учасника з товариства, або відчуженні учасником належної йому частки у господарських товариствах, крім АТ, також виникають системні проблеми, а саме: проблема визначення моменту припинення прав учасника, що вийшов / якого було виключено, або який відступив свою частку та проблема строку виплати учаснику, який вийшов / якого було виключено з товариства частини вартості майна товариства, пропорційної розміру його частки.

З цього приводу І.Б. Саракун пропонує скасувати вимогу щодо попередження товариства про вихід і вважати моментом виходу учасника з ТОВ дату подачі заяви посадовій особі товариства [7, с. 11], натомість А.В. Сороченко та В.М. Кравчук заперечують, що таким моментом слід вважати день спливу тримісячного (або іншого, встановленого статутом ТОВ/ТДВ) строку після повідомлення товариства учасником щодо власного виходу [5, с. 12; 3, с. 415], також, В.М. Кравчук наголошує на тому, що виключення учасника з певних «безумовних» підстав (зокрема – невнесення вкладу) має бути віднесене до компетенції виконавчого органу товариства, а з інших підстав – до компетенції суду [3, с. 417-418].

На нашу думку, віднесення питань виключення учасників до компетенції сформованного цими учасниками виконавчого органу товариства неприпустиме, невнесення вкладу, як зазначалося вище, не буде підставою для виключення учасника якщо особа ставатиме учасником товариства лише у разі внесення вкладу з отриманням частки, яка відповідає фактично внесенному вкладу, утім думка про судове виключення учасника видається нам слушною.

Також, В.М. Кравчук наголошує на неповноті прав акціонера у разі, якщо попередній власник акцій відчужив їх після складення дати переліку осіб, які мають право на отримання дивідендів, але раніше дати виплати дивідендів – у такому випадку відповідно до ст. 30 Закону України «Про акціонерні товариства» право на отримання дивідендів належатиме попередньому власнику акцій, що вказаний у переліку, отже, право на акцію і право на отримання дивідендів належатиме різним особам [3, с. 55].

А.В. Сороченко називає права, які існують після припинення правового зв'язку учасника з корпорацією, у тому числі на дивіденди, надкорпоративними правами [5, с. 49].

На нашу думку, розв'язання проблем у цій сфері слід здійснювати виходячи з розуміння того, що правовий статус власника частки в статутному (складеному) капіталі та правовий статус учасника товариства, незважаючи на відмінність їх правових природ, нерозривно пов'язані, одночасно виникають і одночасно припиняються і не існують окремо один від одного: власник частки господарського товариства, крім АТ завжди є учасником товариства і навпаки, так само як власник акції завжди є акціонером АТ.

Утім, в окремих випадках за особою, яка втратила право власності на частку у корпоративному капіталі (акцію), і відповідно – статус учасника (акціонера) товариства можуть зберігатися певні корпоративні права. Правовий статус такої особи можна охарактеризувати як «колишній учасник», а її права щодо товариства – як залишкові корпоративні права, оскільки цей термін, значно краще, на нашу думку, передає сутність решти прав, які залишаються у особи після припинення участі у товаристві, аніж термін «надкорпоративні права».

Припинення участі у товаристві повинно відбуватися в момент державної реєстрації цього факту державним реєстратором у Єдиному державному реєстрі одночасно з припиненням права власності учасника на частку у корпоративному капіталі на підставі:

– заяви учасника про вихід, яку учасник адресує безпосередньо державному реєстратору;

– рішення суду про виключення учасника;

– правочину, що передбачає перехід права власності на частку до іншої особи[1].

Так само, права акціонера АТ припиняються із внесенням відповідного запису до реєстру власників іменних цінних паперів АТ.

Саме у цей момент, на нашу думку, повинні припинятися усі організаційні права та більшість майнових прав особи щодо товариства разом з її статусом учасника товариства та власника частки, а якщо йдеться про вихід або виключення учасника з господарського товариства, відмінного від АТ, відповідна частка повинна анулюватися державним реєстратором, і, відповідно, корпоративний капітал товариства – автоматично зменшуватися. Оскільки ми пропонуємо не вносити до установчих документів відомості про учасників товариства, його капітал (у всіх товариствах, крім АТ) та розподіл часток, а фіксувати ці відомості виключно у Реєстрі, відпадає необхідність проводити загальні збори, затверджувати і реєструвати нову редакцію установчого документу у зв'язку з кожною зміною складу учасників товариства, відмінного від АТ (в АТ така необхідність відсутня і сьогодні).

Утім, припинення участі у товаристві не в усіх випадках означає повне припинення правовідносин між товариством та його колишнім учасником: у деяких випадках вони спрощуються, деградують, втрачають якість правового зв'язку, але все ж таки тривають ще певний час post factum через існування залишкових корпоративних прав, які варто розуміти як права, що виникають у колишнього учасника на підставі факту припинення участі у товаристві та права власності на частку (право вимагати вартості частини майна пропорційну розміру частки колишнього учасника виключення або виходу учасника у товариствах, відмінних від АТ), або продовжують існувати попри припинення участі у товаристві у зв'язку з юридичним фактом, що мав місце під час перебування особи у складі учасників товариства (право на дивіденди у зазначених вище випадках).

При цьому інформація Реєстру про колишніх учасників товариств, відмінних від АТ та підстави припинення їх участі має бути відкритою із тим, щоб колішні учасники таких товариств не мали перепон у тому, що стосується захисту своїх залишкових корпоративних прав.

Відносини з приводу реалізації залишкових корпоративних прав, що тривають між колишнім учасником і товариством та іншими учасниками можна охарактеризувати як залишкові корпоративні відносини.

Також, слід зауважити, що законодавчий строк сплати товариством, відмінним від АТ колишньому учаснику, якого було виключено, або який вийшов з товариства частини вартості майна товариства, що є пропорційною розміру його частки, має бути законодавчо зменшений до трьох місяців з моменту державної реєстрації припинення участі у товаристві з можливістю встановлювати в установчому документі менш тривалий строк.

Висновки. Отже, за ознакою етапу становлення корпоративних відносин можна виділити такі типи суб'єктивних корпоративних прав, їх суб'єктів, і, відповідно, корпоративних відносин, які разом складають предмет корпоративного права в об'єктивному сенсі:

– корпоративні права засновників, що реалізуються у засновницьких правовідносинах у процедурі створення товариства;

– корпоративні права квазізасновників, що реалізуються у квазізасновницьких правовідносинах у процедурі збільшення капіталу товариства шляхом внесення вкладів;

– корпоративні права учасників, що реалізуються у правовідносинах участі у товаристві протягом часу діяльності та у процедурі припинення товариства (такі відносини мають якість правового зв'язку);

– залишкові корпоративні права колишніх учасників, що реалізуються у залишкових корпоративних правовідносинах після припинення участі у товаристві.

Ця класифікація може стати основою для наведеної вище цілісної концептуальної моделі законодавчого регулювання, здатної усунути наявні проблеми системного характеру,

[1] Специфічні питання правонаступництва щодо часток внаслідок спадкування, реорганізації юридичних осіб – учасників товариства у цій статті не розглядаються.

що виникають в процесі створення господарських товариств, у діяльності господарських товариств із несформованим статутним капіталом, а також – при виході, виключенні учасників, відступленні ними частки у статутному (складеному) капіталі.

Список літератури

1. Січевлюк В. А. Процедура прийняття рішення про заставу корпоративних прав господарських товариств [Текст] / В. А. Січевлюк // Правничий вісник Університету «КРОК». – 2009. – Вип. 4. – С. 136-148.
2. Кравчук В.М. Неоплачені частки статутного капіталу не можуть ураховуватися при визначенні кворуму загальних зборів учасників ТОВ [Електронний ресурс] / В. Крачук. – Режим доступу: http://zib.com.ua/ua/14823- neoplacheni_chastki_statutnogo_kapitalu_ne_mozhut_urahovuvat.html
3. Кравчук В.М. Припинення корпоративних правовідносин в господарських товариствах: Монографія / В.М.Кравчук. – Львів: Край, 2009. – 464 с.
4. Ломакин Д. В. Корпоративные правоотношения: общая теория и практика её применения в хозяйственных обществах / Д. В. Ломакин. – М.: Статут, 2008. – 350 с.
5. Сороченко А.В. Корпоративні права та обов'язки: господарсько-правовий аспект: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04 / Сороченко Антон Валерійович. – К., 2015. – 204 с.
6. Вінник О. М. Проблеми правового регулювання корпоративних і партнерських відносин / О. М. Вінник. – К.: Науково- дослідний інститут приватного права та підприємництва НАПрН України, 2010. – 166 с.
7. Саракун І.Б. Здійснення корпоративних прав учасниками (засновниками) господарських товариств : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / І. Б. Саракун. – К.: НДІ приват. права і п-ва Акад. прав. наук України, 2008. – 20 с.

Стаття надійшла 25.03.2016 р.

***А.В. Смитюх*,** канд. юрид. наук, доцент
Одесский национальный университет имени И.И. Мечникова
Кафедра административного и хозяйственного права
Французский бульвар, 24/26, Одесса, 65058, Украина

ОТНОСИТЕЛЬНО КЛАССИФИКАЦИИ КОРПОРАТИВНЫХ ПРАВ, ИХ СУБЪЕКТОВ И КОРПОРАТИВНЫХ ПРАВООТНОШЕНИЙ

Резюме

В статье исследуются системные проблемы законодательного регулирования на этапах создания хозяйственного общества и формирования его капитала, а также прекращения отношений между участником и обществом, предлагается целостная концептуальная модель законодательного регулирования, способна устранить эти проблемы, исходя из новой классификации корпоративных прав, их субъектов и корпоративных правоотношений.

Ключевые слова: хозяйственные общества, корпоративные права, корпоративные правоотношения.

A.V. Smityukh, Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor
Odessa I.I.Mechnikov National University
the Department of Administrative and Commercial Law
Frantsuzskiy Boulevard, 24/26, Odessa, 65058, Ukraine

ON THE CLACCIFICATION OF THE CORPORATE RIGHTS, THEIR SUBJECTS AND CORPORATE RELATIONS

Summary

The article examines systemic problems of the legal regulation on the stages of creation of commercial companies and the formation of its capital as well as the termination of the relationship between the shareholder and the company. The author proposes holistic conceptual model of the legislative regulation that is able to resolve these issues on the basis of a new classification of corporate rights, their subjects and corporate relations.

Key words: commercial companies, corporate rights, corporate relations.